

6. szám.
Február 9-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethető minden postahivatalnál és könyvtárban.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

B é k e ü d v ö z l e t.

Nyugszik a költő múzsája,
S mégis lant van minden kézben,
Ihletés nem kél csókjára,
S mégis gyül a munka szépen,
Gyül bizony, mert sok kenyér kell,
Mein liebchen, was willst du noch mehr?!

Elfáradt az ijas isten,
Szárnyacskaím nem száll köztünk:
Tiszta, hü szerelem nincsen,
Hüségét pénznek esküdtünk.
Hogy ha pénz van, van nő ezer,
Mein liebchen, was willst du nooh mehr?!

Ki vánod, hogy nőd szeressen?...
... Szép ruhát végy s drága gyöngyöt,
S béke lész és rendin minden.
És az udvarló ha eljött:
Helyén csillog minden ékszer,
Mein liebchen, was willst du noch mehr?!

Hogy ha adód mind lerovod:
Ne félj, majd többet vetnek rád.
Mégis lesz belőle hasznod:
Nem kapsz behajtó katonát.
Kincsért agyon senki sem ver,
Mein liebchen, was willst du noch mehr?!

Csak a képviselő boldog,
Mindent szabadon beszélhet:
Hogy a szive forrón dobog,
S szabadság nélkül nem élhet.
És még a zsandár sem visz el,
Mein liebchen, was willst du noch mehr?!

Sok szegény választó — otthon
Fejét inkább béverette,
Csakhogy olyat választhasson,
A ki küzdjön majd érette.
S ez a harcban *eláll* s hever,
Mein liebchen, was willst du noch mehr?!

Szent a béke, egyesültünk
Lajthán innen és Lajthán tul,
Egyetértés van közöttünk,
Átkiáltunk majd magyarul,
S a viszhang németül felel:
Mein liebchen, was willst du noch mehr?!

Szent a béke. Megvan minden,
Mit oly rég epedve várunk,
Már egyéb baj semmi sincsen,
„Tessék már *leül*ni nálunk
Excellentiás minister!“
Mein liebchen, was willst du noch mehr?!

A kortes.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Megvan, minden megvan! Megkaptunk mindent, was gut und *theuer* ist. Most találtunk el mar igazi „adressedt.“ De nem hiaba izs, hogy olyan jo postillionunk volt, mint Andrassy grof, ki levelünket vite Biesbe, s mikor valasz nem irkezte raja, mig „Nachfrageschreiben“-t izs maga elvite utana. Most aztan mar utban van egisz transport, egy hijan kilenez miniszter. Aztan micsoda ministerek! Bezeg nem tavalyi Lloydtelegramm-miniszterek: Aponi, Ürömini; hanem valogatot hazafiak, kiket lehet izs ramaba tenyi. Azonkivül izs mig birodalmi közözs financzminiszter izs magyar lesz, töbi közözs minisztereknek pedig lesz ketös nevük, egy magyar, egy nimet. Ha lehete Mensdorf-Pouillynak egy nimet, egy francia neve, miirt ne lehetne ezutan igy: „Felforgatofalvy—Wühlersdorf“ miniszter. „Pincezehegyi—Kellersberg“ miniszter? „Kiralyföldy—Kaiserfeld“ miniszter? „Csókfalvy—Beust“ miniszter? Is akor vad tigrisek nem kirdezhethninek, hogy mifile nemzet lesz közözs miniszter? Lesz *dupla nemzet!* Mind ketőnek elig lesz titetve.

Hanem most azutan meg kel am miniszteriumot becsülnyi, gyerekek! Ezt nem azirt kaptatok, hogy megegyetek. A ki megeszi, megbetegszik tüle. Magyar miniszteriumal szipen kel jaczanyi, mert ha elejtitek, üvegbül van, öszetörök. Magyar miniszterium szokta lenyi „egy nyari“ palanta, kel neki nagy apolgas, hogy legyen belüle „peremirende Pflanzen.“ Ez nem ara valo, hogy mingyart nekimenyi orszaggyülsen goromba interpelatiokal. Ki kezdene iskolai cursust examenten? azt mar megirtünk, hogy „agyon isten, a mi ninesen!“ de mig nagyob dolog azt megirnyi, hogy „vigyen el, a mi van!“ mert bizony magyar miniszter sem fog am financzot, trafikot, steueramtot, „a mi van“ csak egy fujasal lefujnyi föld színirül, a hogy ti gondolyatok odahaza. Csak lasan lasan. Az csak ugy mehet, a hogy volt nekem követvalasztaskor, ot tanultam esztet: montak korteseim, hogy beolalkota elenpartbul mieink tanyajara két elensiges kortes. „Talan csak nem kidobtatok üket“ — kirdeztem. — „Nem kidob-

tunk, csak *kimentünk* üket.“ — „Hat hogyan?“ — „Hat az ugy van, hogy mikor begyütek elensiges kortesek, körül fogtunk üket, hoza nem nyulta senki, hanem csak elkeztünk lasan menyi velük ajto fel; egy ujal se nem bantot üket senki, se nem gorombaskota velük senki; csak szipen „en masse“ *kiballagtuk* üket az ajton.“ Had sok ilyen dolog van, a mit csak igy szipen lehet *kiballagnyi* lasan, de nem kidobnyi frisen.

Most mar bizom csag magam izs odarukoltam szilsö job oldalrul centrum job oldalra; mert hogy én mar ezutan *pecsovics* legyek *ex propriis*, aszt a bolondot nem cselekszek: — „conservativ“ is „opositio“ az két embernek valo dolog, in pedig csak egy ember vagyok.

Mar most varmegyiket izs helyre fogunk alitanyi, megyek in izs le hozatok nem sokara. Is akor én izs el fogok mondanyi szikesfehirvari nagy oratoral: „veni, vidi, vici^(spanokat feci!)“

Akor aztan ne filyetek töbet semit! Majd in teszem a töbirül. Fogadom, hogy nem fogja töbet beneteket haboritanyi se financz, se ad-executio, se assentirungscommissio!

(Hanem azutan ti izs legyetek anyi becsütellet *in irantam*, hogy adot szipen terminus elöt lefizesetek, stemplit instantiarul el ne felejtsetek, is fiatokat önkint katonanak behozatok.)

Azt izs kivivom ti nektek, hogy lehet varmegyegyülist majd tartanyi, hol szabadon nyilatkozhatya magat vidiki közvilemin.

(Hanem anyi becsütellet legyetek *in irantam*, hogy ot ne sokat hepcziaskogyatok, hanem halgasatok vigig, mit in beszilem, kialtsatok ra vivatot, s a ki larmaznyi akarja gyülsen, az menyen haza, is halgasa-el magat othon.)

Tehat megyek nem sokara ti hozatok restauralni, csak meg akarok varnyi nagy ünepileseket it *birodalom magyar residentialis metropolisaban*, azutan a mi faklya is transparent it megmarad, azt küldök előre ti nektek, hogy tik izs fogadhasatok engemet ilendően.

Adig izs maradok tekintedezs barátom uramnak

jo akaratu partfogyoja

Tallérossy Zebulon.

Szadovai kis kunyhó.

Ad notam : „Cserebogár, sárga cserebogár.“

Egy hét volt hátra a *rezorvából*,
*Bandi*mat kivitték az országból,
 Szállongóznak vissza a huszárok,
 S *Bandi* nem jön, én hiába' várok.

Azt felelik, ha őket kikérdem :
 „Erdősősz lett *szadovai* téren.“
 Csehül lehet szegénynek a sorsa,
 Veszett volna otthon a *burkusa* !

Ha erdősősz, úgy *opsitot* kapott,
 Kis kunyhójában tartok lakzit ott,
 Zöld pázsit lesz annak a fedele
 Őszszel ráhull a *cserfa* levele.

Szomoru lesz az én lakodalmom,
 Kis madarak torka a *czimbalom*,
 Fekete rigó a *klarinetos*,
 Holló-madár mellé *tort* kiáltoz !

Jajhalmi.

Interpellációk a belépendő magyar miniszterekhez.

1. A belügyminiszterhez. Tessék utasítást adni: Hajlonghi urat választjuk-e meg szolgabírónak, ki minden provisoriumot végül szolgált, ki okos, tapasztalt derék ember; hanem a mellett huzavonó, odiosus és reactionarius; vagy pedig Kebelfi urat, a ki derék, kipróbált, tüzes hazafi, liberalis és puritán életű, hanem a mellett lusta, indolens, és semmihez sem ért, csak a makaói belügyekhez ?

2. Az igazságügyi miniszter urhoz. Valjon azon újságírók, kik ezelőtt három évvel azért, hogy magyar miniszteriumot sürgettek, több ezer forintok elvesztésében elmarasztaltattak, most, midőn már van miniszterium, kin követeljük az e miatt elvett ezer forintjaikat ?

3. A közlekedési miniszter urhoz. Valjon megérjük-e, hogy Miskolcz közelebb lesz Pesthez, mint Tokaj ?

4. A pénzügyminiszter urhoz. Jó lesz, ha magyar bankóval fizetjük az adót ?

5. A kultuszminister urhoz. 1. Igaz-e az, a mit a magyar közmondás tart, hogy „urak a papok ?“ — 2. Mi oka lehet annak, hogy Horváth Mihály hazaérkezése, és Simor püspök ur primássá kineveztetése olyan közel esik egymáshoz ?

6. A kereskedelmi miniszter urhoz. Nem fenyeget-e bennünket az a veszély, hogy tulságos liberalis vámrendszer mellett a külföld mind elhordja a borain-

kat, s nekünk nem leend a jövő évi követválasztási actusra elegendő ?

7. A hadügyminiszter urhoz (midőn a hadkiegészítési tervezetet bemutatandja.) Nem méltóztatik excellentiádnak valami távoli rokonságot tartani Alvinczyval ?

Isztrikuez és Nasszalmiceszkul.

I. Majd mikor mink aztán delegatusok leszünk . . .
 N. . . . Hát azt hiszed, hogy mink leszünk a delegatusok ?

I. Nagyon természetesen. Mert miután hogy a delegatusoknak az lesz a dolguk, hogy mikor összejönnek, hallgassanak; az pedig áll, hogy a Reixratban senki oly állhatatosan meg nem tudja állani a hallgatást, mint mi; tehát minket fognak odaküldeni.

Mi urak!

Becsületes feles juhász volt K. megyében Árok András, ki takarékosága, vagyis birka kieserlési üzlete által odáig vitte, hogy forradalom előtt egy gazdátlan birtokot potom árért kibérelvén, már 1860 év tájában tetemes nagy birtok bérlője lett, és 80 ökrön szántogatott.

Azonban bekövetkeztek az aszályos, fagyos, adó-executiós évek, melyek elannyira közösigyekké, és az elpusztulás annyira közös érdekekké váltak, hogy azok hatása alól Árok András uramat sem birta mind a 80 ökre elhuzni.

Nem rég tehát kétségbeesve panaszkodott egyik bon viván volt urának, hogy ő már tönkre megy, s ekkor mi lesz belőle ?

„Kutya baja kendnek András — felelé a bon viván uri ember — mert ha kend megbukik, *akárkitől kap ingyen is egy pumi kuttyát, és azzal elől kezdheti; de mi urak...! mi urak...!!*”

Egy benyújtott folyamodvány kezdete, vége, és hátirata.

„Tekintetes Feő Szolgabíró ur!

Törvény, hivatal, emberiség, igazság szeplőtlen hive, hallgasson meg kegyesen, idvezülve könyörgünk.“

„Ennek a megfajtására kérjük a Tekintetes Feőszolgabíró Urat, nézzen ezen mi bajunkba, légyen igaz Pátrónusunk és törvénytevő biránk, mely cselekedettért a siron inneni béke és az édeni boldogság örök virágaival jutalmazza vissza.“

Kivülről :

„Alázatos kérelmök a bennirt edények.

Itt helyben.“

A közös delegációkban.

Német Miska (lejön Pestre, mint delegatus.)

Magyar Miska (megy fel Bécsbe mint delegatus.)

Magyar Miska (fogadja ősi vendégszeretettel.) Hozott a gö-
ös, Bruder! No csak gyere. Tan uljunk meg egy tálból enni.

Német Miska (fogadja ősi vendégszeretettel.) Nix Mauthbares?

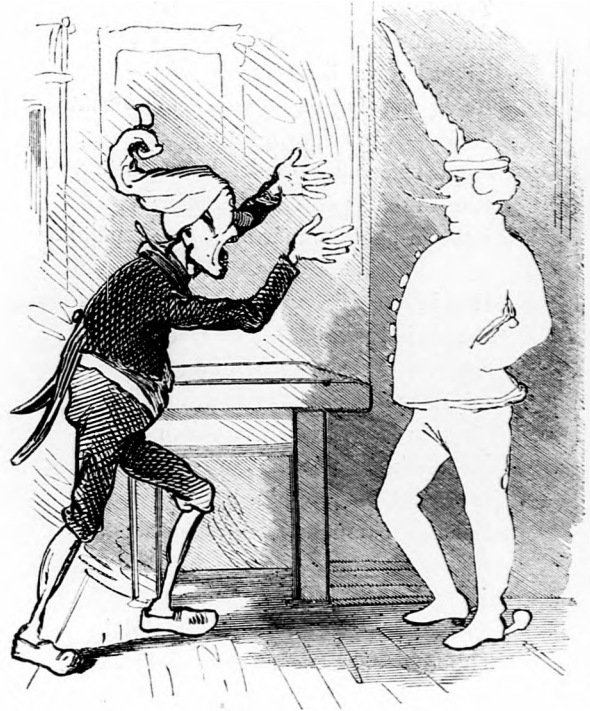

Mindkét fél iparkodik magát majoritássá kinőni.

A közös delegációkban.

Magyar Miska iparkodik Német Miskát kapaczi-
tálni, mikor nincs jelen.

Német Miska felvilágosítja Magyar Miskát távol
léte alatt.

A szavazatok folyvást egyenlőek !

(Folyt. köv.)

Dalmady Győző búcsúja.*)

(Kisfaludy-társasági taggá választatván.)

Ti voltatok, kik lantom húrjait
Édes-bús dalra föl fölhangolátok,
Kiket lelkemtől a sors *elszakít* —
Az ég mosolygjon — *szép hölgyek* reátok.
Sötét — vagy égszín csillogó szemek,
Sugár szemöldök, szöke, barna fürtök,
Karesű derék és kis fehér kezek,
Lantom hangján már *többé nem* repültök.

Hószin nyak és váll, szép gyöngysor fogak,
Parányi lábak, édes rózsaaajkak,
Szerelmetes szív, igező alak,
Bájitok *többé dalra nem* ragadnak.
Oh szép leány! mig gyilkolóm valál:
Én hálakép dalt zengtem egyre néked.
E *végelválás* több mint egy halál,
Boldogságomnak *Olymp* vete véget.

Az ég malasztja légyen véletek,
Kedves *barátim*, kik azok valátok!
Többé a *porban* nem fetrenghetek,
Szemem *magasból* nézdegél *le rátok*,
Ifjú *poéták!* nem *pipázgatunk*,
S a *prés-lány a bort* többé nem adja:
Hol én vagyok, itt *csak tobákolunk*,
Csak a sörnek van itten nagy divatja.

A kortes.

Hetedhét országra szóló tolvajság.

1855-ben egy Schwarzenberg-ezredbeli magyarországi katona, Hosszufaluban következőleg áll boszút német hadnagyán, kit ő és az egész százada kimondhatlanul gyűlölt.

Egy reggel sorakozottan áll az egész század a kapitány lakása előtt egy oláh utczában. A gyűlölt tiszt büszkén sétál a katonák előtt, kik puskáikat lábhoz eresztve, káromkodás, nevetés, tréfálkozás közt hangosan beszélnek, hogy ezen utcákat az ördögök hozták e hegyoldalra; — hogy e négy falu magyarra csak egy poltura hiján nem oláh; — hogy tegnap estve egy székelly szolgáló miatt összezördülve, mint szaladt előttök a szinte itt szállásoló uhlán csapat; — hogy mint festik magukat az ő oláh gazdasszonyaik, — s izé Pista mint fújta le fokhagymás szájjal azt a festett czifra oláh menyecskét; — hogy ezek a magyarok nem is magyarok, mert nem tudnak káromkodni; — mert mikor izé

Feri a „tisztá patak“-náli mérszárosnak azt kiáltotta: „vegye le azt a förtelmes zsidószakállt, s törülje le vele azt a bűdös húsvágó padot!“ — így felelt egy ott álló hosszufalusi asszony: „jaj, elmegyek a tiszteletes urhoz, és egy sustákat adok neki, hogy könyörögjön a maga büneiért“ stb. — A sétáló tiszt a sok között hallja e dicsekedést is: „te szomszéd! én elloptam ám az oláhné puliszka kését!“ A tiszt rögtön jelentést tesz az odalépő kapitánynak a bevallott tolvajságról.

„Hol a lopott jószág?“ — szól a kapitány a ravasz katonához.

Ez a legnagyobb örömmel és büszkeséggel húz ki a zsebéből egy két arasz hosszú puliszka kést, és az egész század előtt felmutatja: „itt van az oláhné puliszka kése, a ki lelke van!“

A kapitány az egész legénységgel hangos kacajra fakadt; — a hadnagy pedig magában csak ennyit mormoga: „várj csak zsvány!“ — Mikor aztán eltávoztak a katonák, így vevének búcsút Hétfalutól: „Isten hozzád puliszka világ, lásd mit csinálsz kés nélkül!“

A rászedett ellenségek.

A Cs—i tanító kérdi tanítványától Luther kátéja szerint:

„Miféle hiten való ember vagy?“

„Magyar hiten való ember vagyok.“

„Nincs jól, igazítsd meg őt te szomszédja, Gyurka.“

„Keresztény hiten való ember vagyok.“

„Nem keresztény, mert úgy a pápisták mondják, hanem így: *keresztjén.*“

„Vaj nem instálom — mondja Gyurka — mi is úgy mondjuk, hogy: keresztény, de nem mint pápisták, hanem mint magyarok.“

És a magyar hiten való fiu úgy megtépetik fülénél fogva botlásáért, hogy majd csak egy füllel ment haza. A fiu sirva elpanaszol mindent otthon, és édesatyja felszalad a tanítóhoz, s kérdi: mért tépte meg az ő fiát oly gorombán, tán azért, hogy magyar? — A tanító lecsillapítja az atyát, s megkínálja őt egy pipa szemérméjével. Hazamenet újból felbőszül a tanítóra, elmegy a finánczokhoz, s bevádolja a tanítót tiltott dohánytartással.

A finánczok kapva kaptak a dolgon, különben is nem feledhetvén a tanítónak egy ellenök elkövetett gorombaságát. A tanító t. i. a minap így támadta meg őket: „voltaképen nem is tudom, mik önök, mert a teremtes históriájában sehogy sem akar eléfordulni nevök, még Jeremiás siralmaiban sem.“ — A comissárius rögtön ott terem két legényével: „nagyon sajnálom,

*) Kivonat a „Nefeletjs“-ből.

hogy épen a tanító ur házát kell megmotoztatnom, de nem tehetek másként, önnél szemirjai dohány van eldugva.“ — „Uraim — szól a tanító — tessék parancsolni mindenütt, csak a pajta felett a szénában ne, mert lehet, hogy valamely ellenségem odadughatta a XIX. század e konkolyát.“ — Neki a finánczok a három szekér szénának, széthányják, összehányják, felhányják, átfúrják, feltúrják, felborzolják, összegyúrják, és nincs dohány! s a két fináncz porosan, pókhálósan, szénásan, mint két polyvás csiki cséplő, szuszogva köhögve, hurutva, káromkodva leszáll a pajtáról, a tanító nagy nevetésére. Így szedte rá ellenségeit az a tanító, kit tanítótársai mai napiglan is „rebus“-nak neveznek.

Adomák.

Legatióba ment a diák; hosszuszáru pipáját a sublegatus vitte előtte. Egy hintó robog el mellettük.

— Hová megy, domine? — kérdi az ur a hintóból.

— Legatióba megyek ahhoz a hóbortos Vesselényihez — felelt a diák, bodor füstöt eresztve.

Midőn a conceptust felviszi a báróhoz, nem kis megütközéssel ösmeri fel benne a hintóban ülő urat.

Rendes szokás szerint a legatus a bárói asztalnál ebédelt. Egész ebéd alatt úgy érezte magát, mintha parázzon ülne. A báró azonban nem sokat látszott ügyelni vendége zavarára.

Hanem ebéd végén előszólítja a sublegatust.

— Hozd el gazdád hosszuszárúját.

A fiu teljesíté a parancsot.

— Na, domine, tessék rágyujtani; te meg, fiu, tartsd neki a pipát.

A legatus nem látta jónak ellene szegülni.

— Na most tessék sétálni.

A legatusok sétáltak.

— Most már kérдем: *hova megy, domine?*

A vendégek nevettek a szegény diák zavarát.

— De kérem, báró ur...

— Semmi kérelem, hova megy?

A szegény legatusnak ismételnie kellett: „ahoz a hóbortos Vesselényihez legatióba.“

A báró jóízűt nevetett vendégeivel; a diák azonban nem találta a dolgot oly mulatságosnak.

Követválasztás volt K. megyében. Az alsó kerület választóit Gyuri bácsi vezette be a városba, egy rossz gebe hátán emelve a nagy nemzeti lobogót.

A főispán ablaka előtt megállítá a csapatot, és talpraesett beszédben üdvözlé őt.

Mindenki meg volt elégedve Gyuri bácsi beszédével, és sietett is, — a ki teheté, megelégedését dicserő szavakban fejezni ki. Minélfogva könnyen képzelhetni, mily nagy szemeket meresztett az a—i papra, midőn ez így szólítá meg őt:

— Na, Gyuri barátom, ugyan gyenge alapja vala beszédednek.

— Hogy hogy?

— Az a szegény gebe, majd hogy ki nem dőlt alattad.

Igen kedélyes ember volt az öreg T. Sch—er. Nagykereskedésében alkalmazva volt egy könyvvivő 3000 forint évi fizetéssel, s két díjtalan gyakornok. Uj-évkor az előbbinek 500 forintot, az utóbbiaknak fejenként 200 forintot adott ajándékol.

A könyvvivőnek ez nem igen volt inyére, s nem is átalakodott ezt főnökének tudtul adni.

— Ugyan hogy adhat díjtalan gyakornoknak uj-évi ajándékol 200 forintot?

— Már miért nem?

— De gondolja csak, díjtalan gyakornoknak!?

— No's aztán?

— Sok az!

— Ugy? — hát cseréljen velök.

„Rátartja magát, mint a kompolti-kisasszony“ — fogják többen mondani e báli-saison alatt, ha kosarat kapnak. Pedig az a kompolti kisasszony nem a legfiatalabb volt már, midőn X. ezredes — tudva, hogy nagy vagyona van — elment mégkérni kezét. A kisasszony épen azon ládáján ült, melyben drágaságai voltak, s végig hallgatva X. ezredes szerelmi ömlengésekkel vegyített házassági ajánlatát, s lenézve rá, egész laconice mondá: „*Láda!* kérnek! jösz-e? Az ezredes jónak látta kívül kerülni az ajtón.

A n—i bocskororok feladták a püspöknél papjukat azon fenyegetéssel, hogy akatholizálnak, ha a papot el nem téteii. Megjegyzendő, hogy a pap már három esztendő óta nem kapja fizetését. Midőn a commissió mixta a vizsgálatot tevő, egy panaszos következőkép indokolta a vádat: „Én a tisztelendő urnak gratulálni mentem nevenapján, s még ebédre sem hitt meg, pedig délután fél 2-ig maradtam, és a feleségem nem is várt ebédrel, s így a nélkül maradtam. Bizony a tisztelendő ur meg is érdemli a szemrehányást, mert az Úr is azt mondá: „öltöztessétek a mezteleneket, etessétek az éhezöket, és *ítassátok a szomjuhozókat.*“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCU I. U. M. Várt leány — minisztert nyer.

— — (No hát mégis csak megkapjuk a magyar miniszteriumot.) Meg ám, hanem elebb jó volna kiküldeni Lügewakkert a Rákosra, hogy nézné meg, nines-e ott az a bizonyos harmincezer ember? s adna róla attestatumot, hogy semmi kényszerítő körülmény, et caetera; mert megint elő találja hozni, valaki a felső táblán.

— — (Hát ezután a politzáj is magyar lesz?) Az hát. (No az nagy baj lesz az ujságiróknak, mert az jobban fogja ismerni a fortélyaikat, mint a német.)

— — Egy nagy alföldi város képviselője, a helyeit, hogy itt unatkoznék az országgyűlésen, hasznosabb munkának találja, hogy otthon legyen, és lásson a gazdasága után, s a szőlőjében kapáltasson. Egyszer aztán a választói már nagyon megsokalták neki az önkényes vakációt, s rajta mentek, a midőn egy polgártárs így adá tudtára a választók véleményét: „uram, mi azért választottuk meg önt képviselőnknek, hogy az *Úr szőlőjében* kapáljon, ne pedig a magáéban.

— — Szerdán fogadták el a közösügyi bizottmány cikkeit a hatvanhetesek. (No ennek az ünnepnek tehát az lehet a neve jövőre a kalendáriomban, hogy „cikk-szereda.“)

— — A Tisza ugyancsak kiöntött! (Hát hol van a Tiszaszabályozás elnöke? Mért nem szabályozza a vizeket?) Hja, annak most bort kell szabályozni, mert új választás van a szakcsi kerületben.

Magyar Miska és Német Miska beszélnek a korteskedésről.

M. M. Hallom, hogy te is odavoltál korteskedni, hát hogy kezdtl hozzá tul a Lajthán, hadd hallom?

N. M. Hát legelőször is felvettem a Staatsuniformisomat, feltettem a fejemre aranyzsinóros sipkámát, azután...

M. M. Ne is mondd tovább, már tudom a végét.

N. M. Hát hogy van?

M. M. Hát legvégül kifütyültek, s kilöktek.

N. M. De ugyan hogyan tudod ezt kitalálni?

M. M. Hát hiszen a választóid akkor azt gondolták, hogy „uj Beamter“ vagy. Hát aztán volt toll a kalapod mellett?

N. M. A kalapom mellett nem, hanem a fülem mellé volt egy dugva.

M. M. Hát aztán zászlóitok voltak-e?

N. M. Zászlónk nem volt, hanem stemplis Be-willigungom volt a népgyűlés tarthatásra.

M. M. S hány itcze bort ittatok meg?

N. M. Bort nem, csak sert, kiki a maga kontójára.

M. M. Hát szép muzsika volt-e?

N. M. De bizony, werklist nem lehetett az nap kapni.

M. M. Hát aztán beszéltél-e sokat a népnek szabadságról, adóleszállításról?

N. M. Azt nem engedte volna meg az előljároság, hanem olvastam neki a Presséből.

M. M. De barátom, ha teneked se tollad nem volt, se zászlód nem volt, se borod nem volt, se muzsikád nem volt, s még hozzá a szabadságról, meg az adóleszállításról sem beszéltél, akkor természetes, hogy kilöktek.

Minden váró Ádám észrevétele.

„Én *nem a telegrammot* nézem legelőször is az ujságlapon, hogy megtudjam, hogy megkaptuk-e már az alkotmányt? én csak azt nézem legelőbb is az ujságon, hogy *rajta van-e még az az 1 krajczaros billog a szélén?* mert ha az még rajta van, hazudhatik nekem ármányadta ujságirója a mennyit akar, hogy így megvan az alkotmány, úgy megvan az alkotmány; nem igaz a! Mert ha igaz volna, ő se hagyná odanyomatni azt az egy krajczáros stemplit az ujságára!“

Laptulajdonos és felelős szerkesztő :

Jókai Mór.

(Lakása : Orszáágút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja : *Jankó.* — Metszi : *Polák.*